

Tudi v planinah je najlepše v dvoje

Na Urško

✍ Aleš Tacer

Če kdo pozorno bere moje prigode in nezgode v Planinskem vestniku, že ve, da sem pravi lisjak. Kar se tiče tega, da nahecam svojo ženo, da gre z mano v planine, namreč. Saj ne, da ne bi hotela, kje pa! Ampak zdravstvene težave so vedno tiste, ki ji to preprečujejo.

Pa saj vem, da je tako, seveda. Kako ji ne bi dal prav? Tu so problemi, ti in oni, srce navzgor in koleno navzdol, pa ... Ampak je res, da ne bi kdo pomislil, da se delam norca iz tega! So že bili primeri, ko sem se resno zbal za njeno življenje, na primer ko sem imel opraviti z od-

povedovanjem srčne mišice in modrimi ustnicami pod Skuto ali pa ko sem jo moral zaradi bolečin v kolenu skorajda nositi s Komne do Savice. Zato sem zadnje čase previdnejši.

Kljub temu pa: kdo rad sam hodi po planinah?

Morda se tega kdaj zahoče kaki mladi planinki, ki ji srček ravno prav na sveže krvavi. Ampak meni že ne krvavi več, moj srček je že okostenel, kaj okostenel, okamnel. In tudi

Uršlja gora, Janez Medvešek, pastel

imena srček si več ne zasluži, je bolj tak napol utrujen in razvlečen meh za *pumpanje* krvi. In ker je tak, kot je, in sem sam tak, kot sem, se mi vedno pač ne da samemu po visokogorskih stezicah. Včasih že, ne rečem; saj moram. A tudi takrat rad poškilim malo v levo in malo na desno za plani(n)kami, takšnimi in drugačnimi.

Vemo, kakšen je bil januar v letu Gospodovem 2007. Najbrž ga bomo pomnili še nekaj časa. Malo sem pohajkoval sam, takole ob sobotah in nedeljah; zjutraj od doma, krog do Markača in čez Očaka nazaj, kdaj pa kdaj na Remšnik, dobro uro gor in malo manj nazaj. Ampak prej ko slej se naveličaš istih poti.

»Vreme sem naročil za jutri, imam veze tam zgoraj,« sem nediplomatsko udaril v petek zvečer med oddajo *Na zdravje*. »Jutri bi bilo krasno malo poskočiti na Urško.«

Plaz se je začel trgati, takole po koščkih. Pa ne v planinah, ampak pri nas v dnevni. Sicer pa sem vedel. Nalašč sem potegnil aduta iz rokava med oddajo, ki jo moja najdražja najbolj

obožuje. Za to sta obstajala dva dobra razloga, ki sem ju predvidel v svoji zvitosti.

Prvič: dovolj jo bo zrevoltiralo, da se ji bo predlog vtisnil v spomin, in drugič: ne bo se ji ljubilo iskati tehtnih argumentov »proti« in se prerekati. Vsaka sekunda, izgubljena ob Boštjanu Romihu, je zanjo – milo rečeno – katastrofa.

»Ti bi skakal na Urško,« me je za delček sekunde le pogledala in nisem vedel, kam naj se obrnem. »Vedela sem, da bo prej ko slej prišlo do tega. Larifari, pa tiste besede pred davnimi leti 'o sreči in nesreči, o zdravju in bolezni, zvestobi in nezvestobi!«

Vedel sem, da besed izpred oltarja ne zna več na pamet. Kako bi jih tudi? V skoraj četrto stoletja jih nikoli ni ponovila, kaj šele, da bi jih udejanjala v praksi.

»Mislil sem samo ...« sem se delal nesrečnega in nerodnega, »pa saj nisem rekel, da bi jo naskočil sam.«

»Saj je tudi ne boš!« je pribila moja *Usoda*, »če jo že nameravaš naskočiti, je ne boš za

mojim hrbtom. Hočem videti, kako se bo to zgodilo. Hočem biti zraven!»

»Na zdravje,« se je zadrila Jasna Kuljaj z malega ekrana, ko je Boštjan kihnil, in stavil bi lahko, da mi je ob tem nagajivo pomežiknil.

Pa kako vreme!

Na Naravskih ledinah je bilo ledeno, da so pohodniki pustili avtomobile precej nižje kot navadno. Ampak kaj bi to, nekaj korakov gor ali dol. Lovila sva trdno oporo pod nogami, sopihala, palice so se kresale ob ledne kristale, sonce pa je sijalo. Pohodniki so naju prehitevali in marsikakšen pomilovalni pogled je poromal v najini smeri.

To mi ni bilo tuje, vaju sem takšnih situacij. Vedno pa me nekaj le muči: nikoli namreč ne vem, kaj se dogaja v tistih prehitevalnih glavah. Eni si najbrž mislijo: »Glej ga glej, dedca, kaj pa sili v planino, če ne more hoditi. Naj shujša, pa ne bo švical kot nilski konj.« Drugi premlevajo nekako v stilu: »Pa saj punca je še v srednjih letih, pravzaprav zgleda še zelo mlada, kako le, da je z njim ...« Spet tretjim se podi po možganih: »Ej, fotr, maš fletno hčerko, nič ti ni podobna, kje si jo sploh dobil?«

Resnice pa nihče ne pozna! Jaz bi že šel, kljub svojim krepkim devetdesetim kilam, saj me še ni zajahal Abraham, a Sonja (ki jo marsikdo najbrž zamenja za mojo hčerko, čeprav sva le dve leti narazen) pač ne more. In ko stojim, oprt takole na palice, dva metra pred njo ... no, saj razumete, kajne?

Pot, ki je označena z uro in 25 minutami, prehodiva z zamudo petnajstih minut. Vmes se nekajkrat spotakneva, malo se zafrkavava, občudujeva vse, kar vidiva ob poti, ob koritu z žuborečo vodo se ustaviva, malo višje poslikam lapuh v vsej krasoti odpiranja cvetov. In to v sredini prvega meseca v letu.

Na vrhu seveda ne gre brez tistega, kar priveže dušo. Spoznal sem se z novo oskrbnico Milko, s katero sva v prejšnjih letih poslovno sodelovala, pa se osebno nisva poznala. Zanimivo, kaj? Kaj vse se človeku pripeti nad 1000 metri!

Za mizami so sedeli člani moškega pevskega zbora Vres iz Prevalj in ubrano peli slovenske ljudske in ponarodele pesmi. Med njimi je bila verjetno tudi kakšna drugačna, a kako

bi to vedel človek brez posluha, kot sem jaz. V okviru Zimskih kulturnih srečanj, ki vsako leto potekajo na Uršlji gori, so pospremili v svet predstavitev knjige koroškega besednega umetnika Stanka Lodranta. Imel sem kar slabo vest, da sem pozabil na to vsakoletno prireditev, na kateri sem pred dvema letoma tudi sam sodeloval. Neutrudna organizatorica iz PD Prevalje Ivanka Komprej me je potolažila s tem, da se srečanja nadaljujejo tudi naslednjega dne z nastopom moškega kvinteta Ajda in nadaljevanjem kulturnih druženj.

»Bo pa treba iti,« je rekla Sonja in se začela spravljati. Nesrečen sem zavzdihnil in se ozrl proti svoji novi, danes spoznani zavetnici, oskrbnici Milki. Vedel sem, da bi mi rade volje prodala še kakšno pivo. Ampak vedel sem tudi, da je vse zaman in da danes nimam več nobenih šans.

Angelčki so umili nebo,

vidljivost je bila nadnaravna! Neverjetno! Rad hodim v gore, bil sem v njihovih nedrjih, na njihovih bokih, ramenih, temenih ... že v različnih vremenskih situacijah. Tak kristalno čist in jasen pogled, kot je bil ta dan, lahko planinec ujame le redkokdaj. In če ga ujame, naj se zaveda, da je med redkimi izbranci.

Raduha, Kamniško-Savinjske Alpe z Ojstrico, Planjavo, Brano, Tursko goro, Skuto, Rinkami ... podolžno pogorje Olševe in Pece na desni. Nepozaben pogled v kristalno sinjem nebesnem obzorju. Korak zastane, zenice se širijo. Beseda se zatakne v grlu, telo obstane v čaru trenutka. Potem roka samogibno seže po magično oko, da bi ovekovečila ta trenutek.

»A ni lepa Urška?« sem vprašal med vožnjo nazaj po Zgornjedravske dolini, ko sva se vračala v stvarnost. »A vidiš, zato sem hotel nanjo ...«

»Ja, lepa je res. Ampak videla sem na vrhu, kakšen moški si. Nisi zvest ne meni niti njej. Videla sem te, kako hrepeneče si se oziral po drugih gorskih lepoticah.«

»Vse pridejo prej ko slej spet na vrsto,« sem ji odvrnil, »a na prvem mestu boš vendarle vedno ti.«

Saj ne vem, ali sem zaznal rdečico tam na tistem drobnem obrazu ali pa je le meni puhtela iz lic zaradi čudovito preživetega dne. ●